

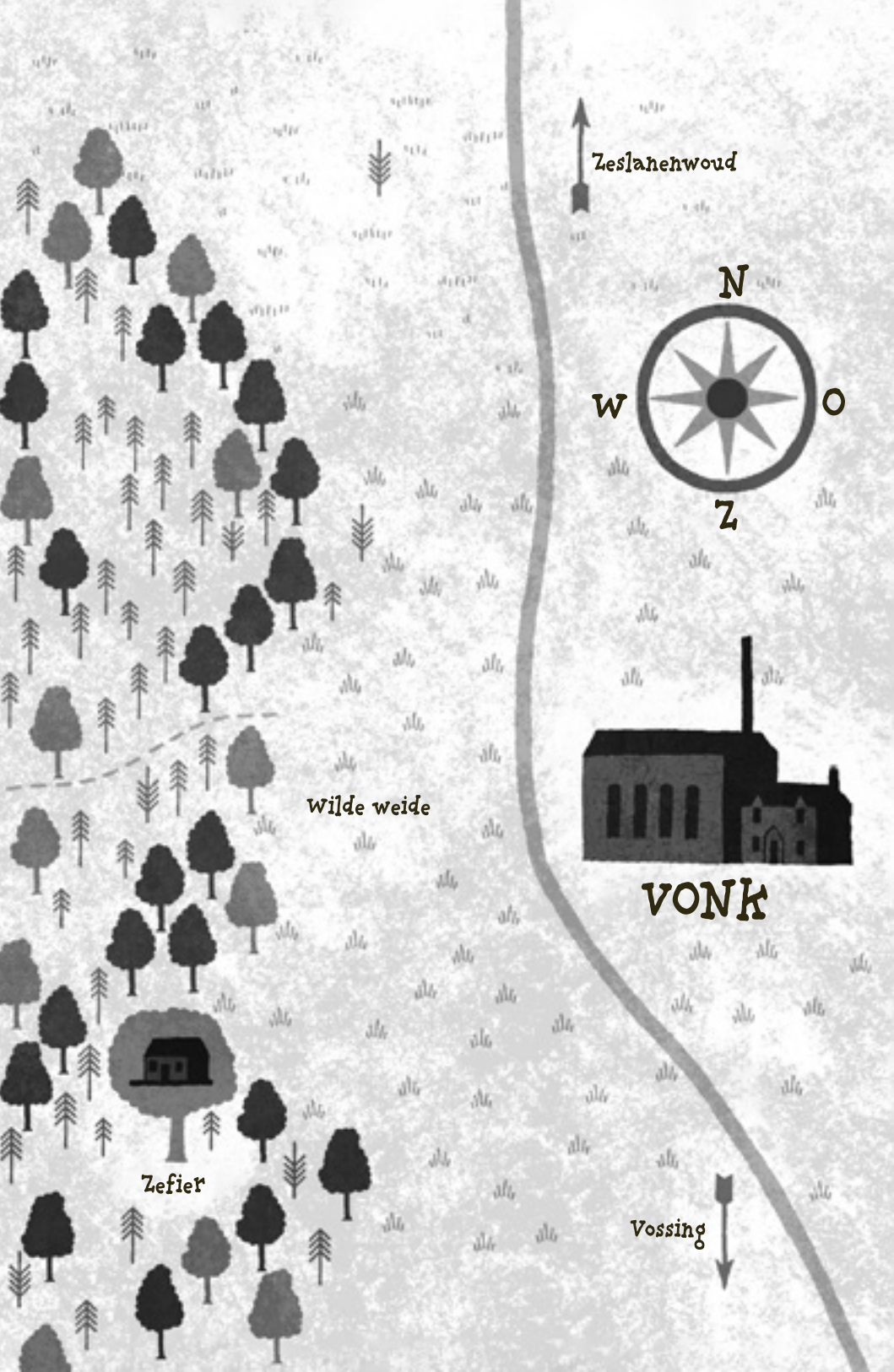
VONK

TIM TILLEY

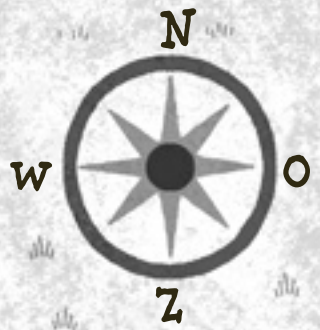

Vertaald door
Hanneke Majoor

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Zeslanenwoud

Wilde weide

VONK

Zefier

Vossing

HOOFDSTUK ÉÉN

DE NIEUWE WEES

Ouwe Ma Boeman komt eraan. We wachten, gespannen als de opgedraaide veren van een klok, op mededelingen. Misschien krijgt iemand straf, maar er kan ook een nieuwe wees komen. Vleugelmoer schrikt op als Ma Boeman de eetzaal binnenstapt in haar gebruikelijke kleren: een strak zwart jasje en een lange rok die tot op de grond komt. Haar grijze haar is opgestoken in een knot op haar achterhoofd. Ze heeft de strafstok bij zich. Een jongetje volgt haar op de voet.

Ik laat mijn ingehouden adem als een zucht ontsnappen.
Het is een nieuwe wees.

De kleine jongen lijkt doodsbang. Hij heeft de grijze kleren die wij allemaal dragen al aan. Een zwart-geel doosje Immerstrijkers rammelt in zijn hand. Ouwe Ma Boeman geeft iedere nieuwe wees een doosje lucifers. Ze zegt dat het een cadeautje is, het eerste doosje lucifers wordt voor je ingepakt.

De meesten van ons noemen juffrouw Bommer achter haar rug om 'Ouwe Ma Boeman', want ze pakt nieuwe wezen altijd meteen hun naam af en geeft ze een nieuwe.

Ouwe Ma Boeman draagt een ijzeren duimbeschermer die eruitziet als een stukje van een ridderhandschoen. Ze heeft hem altijd om, ook al hoeft hij alleen maar haar duim te beschermen als ze haar kruisboog afvuurt.

Het lucifersdoosje rammelt terwijl de jongen de treden naar het podium beklimt.

Ouwe Ma Boeman beukt met de punt van haar strafstok op het podium en gromt: 'Rechttop staan.'

Ik vraag me af of het jongetje zijn ouders gekend heeft. Ik kan me de mijne niet herinneren. Niet hun gezichten. Niet of ze in een herenhuis woonden, een schuur of waar dan ook. Mijn eerste herinneringen zijn van de fabriek: gevangenshoge muren, grote ijzeren hekken en een enorme schoorsteen die aan de bovenkant groezelig zwart is.

'Dit is Flessendop. Hij komt bij ons wonen.' Ouwe Ma Boeman prikt met haar strafstok naar me.

'Wiek, ik wil dat *jij* hem laat zien hoe we de dingen hier doen.'

Mijn maag trekt samen. Dit zou me weer een pak slaag kunnen opleveren. Als ik van mijn plek op de bank bij een van de lange tafels opsta, geeft Bloemblad me een duwtje tegen mijn elleboog. ‘Ik wed dat hij het nog geen halve dag volhoudt.’

‘We zullen zien.’ Ik hoop dat ze ongelijk heeft. Anders is het de derde wees op rij die in een flits weer verdwenen is – en werk ik opnieuw naast een lege plek.

Ik haal Flessendop op. Ik schat dat hij zo’n zeven of acht jaar is. Zijn huid is zo wit als papier, alsof hij in een kelder of een kolenschuur heeft gewoond. Het lucifersdoosje rammelt nog steeds in zijn hand als ik hem naast me op de bank zet.

‘Ze heeft al je spullen afgepakt, toch?’ fluister ik.

Flessendop knikt.

‘Dat doet ze bij iedereen. Ik ben Wiek.’

Een paar minuten later klapt de deur naar de keuken open en rijdt Hangslot een kar met lege kommen en een koperen theeketel naar binnen. Hangslot is de oudste wees in de fabriek en hij werkt als de assistent van Ouwe Ma Boeman.

Zijn baardstoppels zijn zo ruw dat hij er een lucifer tegen kan afstrijken. Soms schiet hij lucifers naar ons, de paksmids. We haten hem bijna net zo erg als Ouwe Ma Boeman.

Met een van zijn dikke handen pakt hij een kom. Dan draait hij het koperen kraantje van de ketel open en er gutst een stroom klonterige, botkleurige vloeistof uit.